

[Eva Møller]

delsesprocedure fra det offentlige skal have deres affald fjernet hver evig eneste dag, også skal stille sikkerhed enten individuelt eller være med i en brancheordning; for disse virksomheder kan det jo aldrig komme på tale at trække på denne sikkerhedsstillelse.

Jeg kan heller ikke forstå, hvorfor de kommunale genbrugsvirksomheder skal undtages. De kommunale genbrugsvirksomheder kan vel også komme i den situation, at de kan have noget affald liggende, og så er det selvfølgelig klart, at som reglerne er nu, er der i sidste instans kun kommunerne til at betale. Men, hr. minister, hvis de nu ikke skal stille sikkerhed, får vi jo igen en konkurrenceforvridende situation. Jeg ved godt, at der så i bemærkningerne står, at de også skal betale, hvis de laver konkurrenceforvridende virksomhed. Men jeg kan ikke forstå, at det ikke er et lige så stort problem for en kommunal virksomhed at skulle sætte nogle af sine penge til side, som det er for en ikkekommunal virksomhed. Så jeg kan ikke se andet, end at de kommunale virksomheder må med ind under ordningen, hvis vi ikke ønsker denne konkurrenceforvridning.

Jeg kan specielt ikke forstå, hvorfor vi ikke kunne finde en anden løsningsmulighed ved at sikre, at de tilsynsforpligtelser, der ligger hos amter og kommuner, blev udført mere nidkært, mere omhyggeligt. Og når vi har eksempler på godkendelsesprocesser, som helt sikrer, at problemet ikke opstår, kunne vi så ikke overveje at ændre på godkendelsesprocesserne i stedet for at skulle ind i centralisme og formynderi over for alle virksomheder, også over for alle de gode virksomheder, blot på baggrund af tre enkelte eksempler?

Filt Jensen (V):

Lovforslaget skulle indeholde mere præcise regler for, hvem der er den rette tilsynsmyndighed.

Det er utrolig vigtigt, således at der ikke hersker tvivl om, hvor ansvaret for tilsyn og godkendelse ligger. Men desværre har det åbenbart haft så stor hast med at få lovforslaget fremsat, at Amtrådsforeningen med den korte høringsfrist ikke rettidigt har kunnet nå at høre amterne. Det er uheldigt, for ifølge et brev fra Amtrådsforeningen er der netop uklarhed om kompetencefordelingen. Amtrådsforeningen udtaler i et brev af 28. januar 1994 til Miljø- og Planlægningsudvalget, og jeg citerer derfra:

»Det fremgår af lovforslaget, at amtsrådet er tilsynsmyndighed i de sager, hvor amtsrådet har truffet afgørelse. Dette er ikke korrekt, da kommunalbestyrelsen er tilsynsmyndighed i en række sager, hvor amtsrådet er den godkende myndighed.

Som noget nyt giver loven amtsrådet tilsynsopgaven med deponeringer i råstofgrave. Der er ikke angivet, om der ved deponeringer henvises til egentlige affaldsdeponeringer eller til den almindelige jordopfyldning i råstofgrave.

Amternes tilsyn med råstofgrave efter råstofloven har ikke et miljømæssigt sigte. Der føres her alene tilsyn med, at afgravning og reetablering sker i overensstemmelse med den af amtsrådet meddelte tilladelse. Miljøtilsynet med deponeringer i grusgrave må derfor anses for en ny opgave for amterne.

Der er i den senere tid konstateret deponering af forurenede jord i en række råstofgrave.

Sikkerhedsstillelse skal omfatte virksomheder, der udvinder metaller af kabler, skyller kemikalietromler, foretager bilophugning, driver produkthandel samt findeler metalaffald.

Der har været mange mere eller mindre seriøse eller rettere måske useriøse indsamlere af farligt affald, og det har ikke været usædvanligt, at produkthandlere udvidede virksomheden med et sortiment, hvor der var tale om modtagegebyrer. Det har heller ikke været usædvanligt, at der blandt disse var brodne kar, som indsamlede lagre og indkasserede betydelige gebyrer, men som ikke magtede på miljømæssigt forsvarlig vis at rense og sortere produkterne til genbrug. Så er det, at de offentlige myndigheder står tilbage med en eventuelt udlejet lagerplads, hvor der er et stort økonomisk problem med hensyn til transport og destruktion af det farlige affald. Tilbage står også de seriøse virksomheder dels med en illoyal konkurrence, dels med et imageproblem. Det er det, vi skal forholde os til her, og derfor er det muligvis – og jeg siger udtrykkeligt muligvis – nødvendigt med en sådan sikkerhedsstillelse for derved at få de mere useriøse virksomheder sorteret fra.

Med henblik på at undgå usikkerhed om visse væsentlige punkter burde det være fastslået mere præcist, hvilke krav og forudsætninger der skal indgå i godkendelsesmyndighedens vurdering og beregningsgrundlag, når man for